

JEDENÁCTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

SBĚRATEL KŮŽÍ

JEFFERY DEAVER

SBĚRATEL KŮŽÍ

JEFFERY DEAVER

2014

Copyright © 2014 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SKIN COLLECTOR,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2014,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Darina Mikulenkova
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Jakub Meričko
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-030-5

Pro Dennise, Patti, Melissu a Phillipa

Tvorové, na které jsem narazil, nebyli nikdy lidé.
Byla to polidštěná zvířata – výsledek úspěšné vivisekce.

H. G. Wells, Ostrov doktora Moreaua

DÍL I ROZEBRANÁ KNIHA

ÚTERÝ 5. LISTOPADU
POLEDNE

KAPITOLA 1

Sklep.

Musela sejít do sklepa.

Chloe to tam dole nenáviděla.

Jenže vyprodali velikosti deset a dvanáct modelu Rue du Cannes – nevkusných květovaných koktejlů s vroubkovaným lemem a výstřihem až k pupku – a ona musela doplnit regály. Chloe byla herečka, ne expertka na konfekci, a v prodejně byla nová. Nemohla proto pochopit, proč jdou v listopadu, který se navíc tváří jako leden, na dračku zrovna tyhle šaty. Až jí nakonec šéfová vysvětlila, že jejich prodejna sice stojí v alternativním SoHo, avšak podle směrovacích čísel bydlí většina zákazníků v zámožných čtvrtích Jersey, Westchesteru nebo Long Islandu.

„No a?“

„Zaoceánské plavby, Chloe. Zaoceánské plavby.“

„Ach tak.“

Chloe Mooreová vstoupila do zadní části prodejny. Ta byla pravým protipólem prodejních prostor vepředu a ele-

gancí si nezahladila se skladištěm. Chloe vybrala ze svazku klíčů na zápěstí ten správný a odemkla dveře sklepa. Rozsvítila a prohlédla si nerovné schody.

Povzddechla si a vyrazila dolů. Dveře opatřené pružinou se za ní zavřely. Chloe brala schody opatrně, protože byla poměrně vysoká, a navíc měla na sobě kotníčkové boty od Very Wang. Pseudodesignová obuv na jehlových podpatcích a sto let stará architektura mohou tvořit nebezpečnou kombinaci.

Sklep.

Jak já ho nenávidím.

Ne že by se bála nevítaných návštěvníků. Do sklepa vedly jen jedny dveře – ty, jimiž právě přišla. Jenže to tu páchlo zatuchlinou, bylo tu vlhko a chladno... a všude se táhly nástražné dráty v podobě pavučin.

Což znamenalo úskočné, agresivní pavouky.

A Chloe věděla, že až vyjde ze sklepa, bude potřebovat lepicí váleček, aby odstranila smítka prachu ze své tmavě zelené sukně a černé halenky (Le Bordeaux a La Seine).

Došlápla na nerovnou podlahu z rozpraskaného betonu a uhnula doleva, aby minula velkou pavučinu. Druhá ji však vzápětí dostala – dlouhý přilnavý cár se jí přitiskl na tvář a začal ji lechtat. Chloe absolvovala komický taneček, kdy se současně snažila dostat tu odpornou věc z obličeje a současně neupadnout, a pokračovala v hledání. Po pěti minutách našla zásilku koktejlů Rue du Cannes, které možná vypadaly francouzsky, ale přivezli je sem v boxech potištěných převážně čínskými znaky.

Když povytáhla boxy z regálu, uslyšela nějaké škrábání.

Strnula. A naklonila hlavu.

Škrábání se nezopakovalo. Místo něj si však Chloe uvědomila jiný zvuk.

Kap, kap, kap.

Někde něco teče?

Chloe chodila sem dolů často, i když neochotně, a nikdy tu na žádnou vodu nenarazila. Položila zásilku falešných francouzských koktejlů vedle schodiště, otočila se a začala záhadu zkoumat. Většina zboží byla uspořádána v regálech, ale některé krabice ležely na podlaze. Únik vody mohl mít katastrofální následky. A přestože Chloe nakonec neodvratně mířila na Broadway, v mezích si potřebovala udržet práci zde, v butiku Chez Nord. Kdyby zastavila zatékání dřív, než voda zničí předražené hadříky v hodnotě deseti tisíc dolarů, udělala by hodně pro to, aby jí penízky chodily do banky dál.

Přesunula se do zadní části sklepa; byla odhodlaná to vyřešit, ale současně se měla velmi na pozoru před pavoučím nebezpečím.

V zadní části sklepa kapání zesílilo a znělo ještě ponuřeji než vepředu u schodiště.

Chloe se postavila za regál obsahující obrovskou zásilku tak ošklivých halenek, že by je nenosila ani její matka – byla přesvědčena, že tuto objednávku udělal nákupčí ve výpovědní lhůtě.

Kap, kap...

Přimhouřila oči.

Zvláštní. Co to je? Přístupová dvířka v protější zdi byla otevřená. Kapání bylo slyšet právě odtamtud. Dvířka natřená stejně šedou barvou jako zdi měřila zhruba metr krát metr dvacet.

Kam vedou? Copak je tu ještě nějaký suterén? Chloe si těch dvířek nikdy nevšimla – vlastně ani nemohla, protože se zřejmě nikdy nepodívala na zeď za posledním regálem. Nebyl důvod.

A proč jsou otevřená? Ve městě se neustále něco rekonstruovalo, zejména ve starých čtvrtích, jako bylo právě SoHo. Jenže o žádnou rekonstrukci pod jejich budovou se prodávákům nikdo nezmiňoval – alespoň jí ne.

Možná ve sklepe něco opravoval ten divný polský, rumunský nebo ruský správce. Vlastně ne, to bylo taky vyloučeno. Vedoucí mu totiž nevěřila; určitě mu nedala klíče od sklepa.

Faktor děsu sílil.

Neobtěžuj se to zjišťovat, pomyslela si Chloe nakonec. Prostě o tom kapání řekni Marge. I o těch otevřených dvířkách. Ať sem pošle Vlada nebo Michaila, nebo jak se ten člověk jmenuje, a nechá ho taky něco dělat.

Vtom se ozvalo další zaškrábání. Tentokrát znělo jako noha přesouvající se po drolivém betonu.

Do prdele. To fakt stačí. Mizím.

Než však Chloe stačila zmizet, než se vůbec stačila obrátit o víc než pouhých pětáctýřicet stupňů, přiskočil k ní někdo zezadu, udeřil jí hlavou do zdi a na její ústa přitiskl látku, aby ji umlčel. Chloe téměř omdlela šokem. Z krku jí vyšlehla vlna bolesti.

Rychle se otočila, aby útočníkovi pohlédla do tváře.

Bože, Bože...

Málem se pozvracela, když uviděla nažloutlou latexovou kuklu s výřezy pro oči, ústa a uši – těsně přiléhající kuklu, která křivila obličej pod ní, jako by byl z roztopeného vosku.

Muž byl v pracovní kombinéze s logem, které Chloe nedokázala v šoku přečíst.

Rozplakala se, začala kroutit hlavou, prosila skrz roubík, křičela skrz roubík, ale muž jí ho držel pevně na ústech. Jeho rukavice byly stejně přiléhavé a odporně nažloutlé jako kukla.

„Poslouchejte mě, prosím vás! Nedělejte to! Vy to nechápete! Poslouchejte, poslouchejte...“ Její slova však zpoza látky zněla jen jako nahodilé skřeky.

Proč jsem nepodložila dveře klínem a nenechala je otevřené? pomyslela si. Vždyť jsem o tom uvažovala... Měla na sebe strašný vztek.

Útočník si ji měřil klidnýma očima – nezajímala ho však její ňadra, rty, boky ani nohy. Prohlížel si jen kůži na jejích odhalených pažích a na krku, kde ho evidentně zaujal vyteťovaný modrý tulipán.

„Ani špatné, ani dobré,“ zašeptal.

Chloe kňourala, trásla se a sténala. „Co, co, co chcete?“

Proč se však vůbec ptala? Vždyť to přece ví. Samozřejmě že to ví.

A při této myšlence Chloe ovládla svůj strach. Přinutila srdce ke klidu.

Tak jo, hajzle, chceš si pohrát? Tak za to zaplatíš.

Uvolnila všechny svaly. V jeho očích orámovaných žlutým latexem se objevila zmatenost. Agresor evidentně nečekal, že náhle bude držet v rukou bezvládné tělo. Musel přehmátnout, aby se mu Chloe neskácela na podlahu.

Sotva Chloe ucítila, že mužův stisk nakrátko povoluje, vymrštila ruce a sevřela límec jeho kombinézy. Zip praskl a látka se roztrhla – nejen kombinéza, ale i to, co měl útočník pod ní.

Údery, které mu vzápětí uštědřila do prsou a do tváře, byly zuřivé a nesmlouvavé. Současně začala pumpovat kolenem proti jeho slabinám. A znovu a ještě jednou.

Nemohla se však trefit. Jako by měla rozhozenou mušku. Urostlý agresor jí připadal jako snadný terč, jenže její pohyby byly náhle nekoordinované a malátné. Možná to bylo tím, že jí útočník roubíkem omezil přísun kyslíku. Anebo prvotním šokem z útoku.

Vydrž! nabádala se zběsile. Nepřestávej. On má strach. Je to na něm vidět. Zasranej zmetek...

Pokusila se ho udeřit ještě jednou, zarýt mu nehty do masa, ale nyní už jasně cítila, jak z ní vyprchává energie. Z jejích úderů se staly neškodné řafky. Zvrátila hlavu dopředu a přitom si všimla, že se útočníkovi vyhrnul rukáv. Zachytila pohledem jeho tetování, prapodivné červené tetování. Byl to nějaký hmyz s desítkami drobných nožiček, hmyzími kusadly, ale lidskýma očima. Sklopila oči k podlaze. A spatřila záblesk injekční stříkačky. Tak tohle byla příčina té bolesti na krku – a také příčina ubývajících sil. Ten chlap jí dal injekci.

Ať už ji omámil čímkoliv, látka působila spolehlivě. Chloe cítila stále větší únavu. Myšlenky se jí začaly bortit, jako by vystupovaly ze snu a opět se do něj vracely, a na mysli jí z nějakého důvodu vytanul laciný parfém Chez Nord, který prodávali u pokladny.

Kdo by si koupil takovou kejdu? honilo se jí obsesivně hlavou. Proč se...?

Co to dělám? napadlo ji, když se jí vzápětí vrátil smysl pro realitu. Braň se, holka! Braň se tomu hajzlovi!

To už však měla ruce schlíple svěšené podél těla a hlavu těžkou jako balvan.

Seděla na podlaze, načež se celý sklep naklonil a dal se do pohybu. Útočník ji vlekl k přístupovým dvířkům.

Ne, tam ne, prosím!

Poslouchejte mě! Vysvětlím vám, proč byste to neměl dělat. Netahejte mě tam! Poslouchejte!

Tady ve sklepe existovala ještě jakás takás naděje, že se Marge přijde podívat ke schodišti, uvidí je, začne křičet a ten chlap odcupitá na svých hmyzích nožkách pryč. Jakmile se však Chloe ocitne v hlubokém podzemí jeho doupěte, bude už pozdě. Podzemí se nořilo do stále větší tmy, ale byla to zvláštní tma – jako by žárovky, které stále svítily, nevydávaly světlo, ale naopak ho pohlcovaly a uhasínaly.

Braň se!

Jenže Chloe nemohla.

Blížila se k černé propasti.

Kap, kap, kap...

Křič!

Zakřičela.

Z jejích úst však vyšlo pouhé zasyčení, zacvrkání cvrčka, vrznutí broučích krovek.

A pak už ji muž v kukle protáhl dvířky do říše divů, na protější stranu. Jako v tom filmu. Nebo v té knize. To je jedno.

Chloe spatřila malou servisní místnost.

Zdalo se jí, že padá, že stále znovu a znovu padá, a o chvíli později už ležela na podlaze, na zemi, na hlíně, snažila se dýchat, ale při dopadu si zřejmě vyrazila dech. Necítila však žádnou bolest, vůbec žádnou. Zvuk kapající vody zněl výrazněji a ona teď uviděla, jak po protější zdi stéká pramínek. Byla to stará kamenná zeď protkaná trubkami a kabely, reza-vými, roztřepenými a hnijícími.

Kap, kap...

Pramínek hmyzího jedu, čiré lesklé hmyzí krve.

Alenka, napadlo ji, jsem Alenka. V králičí noře. House-
ňák, Březňák, Srdcová královna, plus ten červený hmyz na
jeho ruce.

Ten pitomý příběh jsem nikdy neměla ráda!

Chloe rezignovala na křik. Chtěla se už jen odplazit pryč,
plakat a choulit se do klubíčka, být o samotě. Jenže se ne-
dokázala ani pohnout. Ležela na zádech, hleděla do slabého
světla nad sebou, do stropu sklepa pod prodejnou, kterou na
jedné straně nenáviděla, ale na druhé straně z celého srdce
toužila v ní být – stát na rozbolavělých nohách a pokyvovat
před zákaznicemi hlavou v předstíraném zájmu.

Kdepak, vypadáte v nich opravdu, opravdu štíhlá. Věřte
mi...

Poté světlo ještě více zesláblo, když útočník se žlutým
hmyzím obličejem vylezl k díře, zavřel za sebou přístupová
dvířka a sestoupil po krátkém žebříku na místo, kde teď le-
žela Chloe. O chvíli později zaplnilo tunel pronikavé světlo;
útočník si nasadil čelovku a rozsvítil ji. Bílý paprsek ji oslepil
a Chloe začala křičet – anebo možná nekřičela vůbec.

Náhle světlo zhaslo a nastala dokonalá tma.

Po pár vteřinách, minutách nebo roce se Chloe probrala.

Byla teď někde jinde – už ne v servisní místnosti, ale v ně-
jakém větším prostoru nebo spíš v tunelu. Bylo v něm špatně
vidět, poněvadž jediný zdroj světla představovala slabá žá-
rovka u stropu a soustředěný paprsek vycházející z čela mas-
kovaného hmyzího muže. Kdykoliv se jí podíval do tváře, na
chvíli ji oslepil. Chloe ležela na zádech, upírala oči vzhůru
a on klečel nad ní.

To, co čekala, čeho se děsila, však stále nepřicházelo. V jistém smyslu to bylo ještě horší, protože *tamto* – kdyby z ní strhal šaty a pokračoval ve všem ostatním – by aspoň bylo srozumitelné. Spadalo by to do zmapované kategorie hrůzy.

Jenže takhle? Takhle to bylo něco úplně jiného.

Měla sice vyhrnutou halenku, ale jen trochu – břicho měla odhalené od pupku po spodní okraj podprsenky, která zůstávala cudně na místě. A sukni měla pevně obepnutou kolem stehén, téměř jako by hmyzí muž nestál o žádný náznak chlípnosti.

Muž se nyní nahrbil, sklonil se těsně nad ni a začal si ji prohlížet těma svýma klidnýma očima, těma hmyzíma očima. Civěl na její hladkou bílou kůži na břiše se stejným zaujetím, s jakým si lidé prohlížejí plátna v muzeu moderního umění: hlava nakloněná na stranu a oči zaklesnuté ve správném úhlu do cákanců Jacksona Pollocka nebo do Magritteova zeleného jablka.

Po chvíli muž pomalu natáhl ukazováček ve žlutém latexu a pohladil Chloe po kůži. Rozevřel dlaň a přejel jí po břiše tam a zpátky. Sevřel kousek kůže palcem a ukazováčkem, povytáhl ho, opět ho pustil a sledoval, jak se tkáň vrací do původního tvaru.

Jeho hmyzí ústa se zkřivila do slabého úsměvu.

Chloe měla pocit, že řekl: „Moc hezké.“ Ale možná to jen mluvila ta bafající housenka nebo ta havěť na jeho ruce.

Uslyšela slabé zapípání a muž se podíval na hodinky. Další pípavý zvuk, tentokrát odjinud. V tu chvíli jí agresor pohlédl do tváře a spatřil její oči. Tvářil se překvapeně – snad proto, že je Chloe probuzená. Otočil se, přisunul k sobě ba-

tůžek, vytáhl z něj injekční stříkačku a znovu svou oběť píchl, tentokrát do žíly na paži.

Teplo se rozlévalo a strach ubýval. Okolí se začalo halit do tmy, zvuky se vytrácely a Chloe ještě stačila zahlédnout, jak mužovy nažloutlé hmyzí prsty podruhé zajíždějí do batůžku a tentokrát z něj opatrně vytahují malou krabičku. Útočník ji položil vedle její obnažené kůže se stejnou obřadností, s jakou kněz u nich v kostele pokládal minulou neděli během svatého přijímání na oltář stříbrný kalich s Kristovou krví.